

Sygn. akt: X C 3182/18 upr.

UZASADNIENIE

Powódka, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 04 lipca 2018 r. domagała się zasądzenia od pozwanego M. G. na jej rzecz kwoty 603,05 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Powódka podniosła, że pozwany w dniu 21 października 2015 r. zawarł z nią umowę pożyczki nr (...) na kwotę 200,00 zł. na okres 21 dni z terminem zwrotu do dnia 11 listopada 2015 r., za pośrednictwem Internetu. Potwierdzenie rejestracji i akceptacji umowy nastąpiło poprzez dokonanie przelewu weryfikacyjnego w wysokości 1,00 zł. w systemie BlueMedia. Integralną część umowy stanowiły jej Ogólne Warunki, Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną i załącznik nr 1 w postaci Tabeli Opłat i Prowizji. W dniu 21 października 2015 r. powódka dokonała przelewu kwoty 200,00 zł. na rachunek bankowy pozwanego. Na łączną wysokość zobowiązania pozwanego składa się należność główna w wysokości 200,00 zł., kwota 310,00 zł. za czynności windykacyjne, na które składały się upomnienia mailowe, upomnienia wysyłane drogą sms, próby kontaktu telefonicznego i skierowanie do pozwanego pisemnego wezwania do zapłaty, oraz kwota 93,05 zł. odsetek maksymalnych. (karta 3-5, 11-12)

Pozwany M. G. nie stawiał się na rozprawę, pomimo prawidłowego jego zawiadomienia o terminie i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 października 2015 r. sporządzona została ramowa umowa pożyczki, w której jako pożyczkodawca wpisana została powódka – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a jako pożyczkobiorca – pozwany M. G.. Przedmiotem umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić na warunkach, określonych w umowie pożyczki. Warunkiem udzielenia pożyczki było m.in. zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy poprzez wypełnienie formularza rejestracji, dokonanie przelewu, potwierdzającego rejestrację, złożenie w sposób prawidłowy wniosku o udzielenie pożyczki i zaakceptowanie go przez pożyczkodawcę, pozytywna weryfikacja pożyczkobiorcy i zawarcie umowy pożyczki w sposób, określony w umowie ramowej.

W formularzu informacyjnym, dotyczącym kredytu konsumenckiego, który miał stanowić potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...), wpisano dane powódki oraz pozwanego M. G., całkowitą kwotę pożyczki 200,00 zł., całkowitą kwotę do zapłaty 200,00 zł., okres trwania umowy – 21 dni i termin zwrotu pożyczki – 11 listopada 2015 r.

(dowód: formularz informacyjny k. 18-22, ramowa umowa pożyczki k. 23-24)

Powódka skierowała do pozwanego w dniu 12 grudnia 2015 r. pisemne wezwanie do zapłaty. Jednocześnie obciążyła pozwanego opłatą za czynności windykacyjne w kwocie 310,00 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 12 grudnia 2015 r. k. 31-32)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaferowanych przez powódkę, które nie były kwestionowane.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30). Powyższe nie zwalnia powoda również od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest, bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z r., I CKU 87/97, Prok.i Pr. 1997/10/44).

Tym samym strona powodowa nie była zwolniona od wykazania minimum okoliczności, wskazujących na zasadność zgłoszonego żądania.

W ocenie Sądu twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, a zaoferowane przez powódkę dowody nie wykazują, że przysługuje jej roszczenie względem pozwanego.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że powódka przedłożyła jedynie niepodpisane wydruki ramowej umowy pożyczki i formularza informacyjnego. Ich forma i treść nie dają podstaw do stwierdzenia, że odzwierciedlają one dokumenty, wymienione między stronami. Sąd nie dysponował żadnymi dowodami na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione osoby bądź pochodzą od wskazanego wystawcy. Nie dają one również podstaw do ustalenia tożsamości osób składających oświadczenia woli.

Wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

Zgodnie z twierdzeniami pozwu pozwany zawarł z powodową Spółką umowę pożyczki nr (...) na kwotę 200,00 zł. Powódka nie przedstawiła jednak żadnego dowodu na okoliczność, że do zawarcia umowy faktycznie doszło. Same wydruki umowy ramowej, które nie są podpisane, ani nie zawierają informacji, że powstały w wyniku jakiegokolwiek procesu związania się postanowieniami umowy, w żaden sposób nie udowadniają, że pozwany dokonał skutecznego związania się opisaną umową pożyczki. Nie podano, w jaki sposób generowana jest dana umowa i nie udowodniono, że jej wygenerowanie nastąpiło na skutek zawarcia umowy w formie dokumentowej lub innej. Brak jest w związku z tym dowodów, pozwalających na przyjęcie, że doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Zgodnie z art. 77² oraz 77³ k.c. do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Dokumentem jest zaś każdy nośnik informacji, umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Oświadczenie woli winno więc być złożone w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie w postaci dokumentu. Brak możliwości ustalenia osoby składającej oświadczenie woli powoduje uznanie, że nie udowodniono zawarcia ważnej umowy w formie dokumentowej.

Należy również zauważyć, że wydruki przelewu weryfikacyjnego i przelewu pożyczki na konto klienta (k. 17 i k. 25) nie spełniają kryteriów z art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Jednocześnie z potwierdzenia przelewu pożyczki (k. 25) nie wynika tytuł jego dokonania, jak również nie określono w nim waluty sumy, nie zawiera on numeru umowy, nie wiadomo również kto i z jakiego numeru rachunku bankowego dokonał wypłaty. W istocie takie pismo mógł więc zrobić każdy i zaoferowany w tym zakresie przez powódkę dowód jest niewystarczający do stwierdzenia, że przelew został w ogóle wykonany, w dodatku przez nią i w związku z zawartą z pozwanym umową pożyczki.

Sąd nie mógł ocenić również zasadności żądania w zakresie kosztów windykacji. Z wyciągu sms (k. 26) nie wynika, kto jest osobą wysyłającą wiadomość i kto w istocie domaga się zwrotu pożyczki. Z kolei przedłożony wyciąg połączeń (k. 29) wskazuje na fakt, że pozwany nigdy faktycznie nie rozmawiał z powódką o powstałej zaległości i konieczności jej spłaty. Kilka razy telefon odebrała osoba trzecia, niezwiązana z dłużnikiem. Taki dowód zatem nie pozwala ustalić zasadności roszczenia w omawianym zakresie.

W myśl art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem powołanej normy jest art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jej roszczenie, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powódka nie wykazała, iż przysługuje jej względem pozwanego dochodzona wierzytelność – tak co do zasady, jak i co do wysokości. Powódka była w sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Skoro nie wykazano istnienia i wysokości wierzytelności wobec strony pozwanej, powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o przywołane przepisy oraz na podstawie art. 353 k.c. i art. 354 § 1 k.c., orzeczono, jak w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Brzoskowska